

LA LANGUE

TONGRIEM

De woorden.

Ik heb de woorden van mijn tongriem gesneden
woorden nagelaten, opgeslepen door het glas van mijn ogen
vastgeroest in het telraam van mijn oren:
woorden die geuren door zweetklieren
woorden die sturen als zwenkwielen.
Handlangers van een ijzerenheinige eigenheimer.

En de letters.

Ik heb mijn keel gekleefd als een tangram en de letters
van jullie taal geschraapt:
zesentwintig sleutels op evenzovele gestolen deuren
in mijn riem papier.

BOUCLE DE NUIT:
LE ROSE

DAGTAAK

Ik heb een dagtaak aan de dag.
Een dag heeft niet het fijne rag van de nacht.
De dag heeft doornen.
De wijn vloeit er armzalig
en het ooft dat in zijn speeltuin groeit
is mij weinig voedzaam.

Het is godgeklaagd maar daar komt
al de graatmagere dageraad met zijn mond
onder mijn dekschild.
Zijn tong vermaalt mijn slaap.
De zon schilt elk ooglid.
Een haan sleept met zijn haak
mijn doornatte dromen op het droge.

Dan is het klaar.
Het topzware licht heeft het seizoen
van sabelbont gestroopt.

Ik heb een dagtaak aan de dag.
Aan zijn overdaad die mij verwacht.
Dat rooster dat mij dagvaardt.
Hoe zijn belangen
mijn verlangen niet belichten
en doen onderduiken van de wenteltrap
van mijn keel naar de wijnkelder
van het klooster van mijn hart.

Het is dat de dag ook kerngezonde
dochters baart.

Die van de ochtend tot de avond
aan de horizon opdagen,
garnizoenen mannen uitdagen en webben
spinnen die hen stekeblind
en zwaargehavend
strikken.

Ook lang slapende dichters hebben
hier geen verweer tegen.
Sterker, ze komen er speciaal
voor uit de veren.
De neerwaartse spiraal krijgen zij later
wel beter verwoord.

Al sleept een inval zich soms moeizaam voort.
Ik heb alvast een nachttaak aan
zulke stanza's vol rozengeur en stank,
vilt en asbest.
Maar ik teken geen bezwaar aan.
Ontknopend – doorhakkend desnoods –
ben ik op mijn paasbest.

INWIJDING

Ik zag een draagberrie mijn nachtmerrie bekorten.
Er werd een maagd gedragen naar jou.

Ik zag de contouren van mijn kindertijd vervagen.
Las een inleiding geschreven door een vrouw.

Ik leerde lessen die je geschiedenis vertelde.
Hun geluk stelde de Hunnen in het gelijk.

Ik die niet eerder volmondig mijn dorst
dorst te lessen zou nu de nomaden verwoegen,
door bloed en tranen waden en eigenmachtig
bij je roos gestifte monding vervellen tot een man.

EEN JONGE VUURPIJL VAN GOUD

Door het raam, door de blinden:
een volrijpe maan in repen gesneden.

Op de bank: een gescheiden man die schuilt
voor het licht dat hem onthult en verblindt
en de nacht vervuult.

In een hoek: een lichtbak
met oude meiden die schuddebuiken,
een lichtbaken voor eenzaten
met rollators die schulden zullen maken
als het balletje van de roulette
maar in de rondte klettert.

Naast de weide: een zwart schaap dat slaapt
en geschoren wordt.

Uit mijn koker: een rooskleurig,
raaskallend beeld,
dat me steeds scherper slijpt.
Een nieuw voorwerp van hoop.
Een vuurvlieg.
Een voorpost van de beschaving.

Een verliefde vrouw die liegt
dat ze mijn beschadiging niet ziet.

Een jonge vuurpijl van goud
met een uitreisvisum
naar een minder ijskoud universum.

DE WOLF

De natuur is onze eerste natuur.
Daarover domweg zwijgen overdag –
doof blijven voor de zeggingskracht
van jouw glazuur – noemen wij cultuur.

En dat terwijl in het laatste avonduur
algauw de eerste vollemaan verrijst.

De nacht leek een gunstig omen.
Ik dacht dat daar de herinnering –
aan je statuur, de nauwe taille,
een ellenlange legging – wegging.

Maar je contouren blijven duidelijk.
O, supermacht van het oppervlak!

Nomenclatuur – achttien karaat of
klatergoud – is de wolf een detail.
Hij wil louter meehuilen in je bos.

Hoe cultuurdragers ook meesmuilen,
het beest zeurt: kom los, ga overstag.

EEN GEWOND GERAAKT GEWOONTEDIER

Het is niet mijn wijk in de stad op het braakland.
Het is niet mijn golf op de grond in de diepzee.

Maar de jonkmansjaren glimmen elk jaar doffer
en bleker en de aarde zuigt aan mijn pupiter

met principes en de zuurstof van mijn dromen
corrodeert de knieschijven van mijn denken meer.

Dus verlaat de jonge, honkvaste fatsoensrakker
zijn manshoge normen en stellingen en wordt

met het zicht op een tijdelijk verblijf op het festijn
van je lijf een jaknikker, een verbogen kerfstok.

Het is niet mijn wolk naast het grind in de dampkring.
We zijn ten stelligste met elkaar verboden. Maar,

bij Jupiter! Ik kniel vannacht tussen je knieën en
druk mijn lippen, leg mijn kop – op je offerblok.

PINK SPECTACLES

1

Hoe louter oppervlak op de valreep
een tweetal aan elkaar kan naaien

Hoe dit de huiden ijkt, de handen praamt
en beide kelen schikt tot koor. Hoor:

de waltzen van Meisner
de vele witzes van Meisner

Hij verliest zijn gezicht totaal in haar nauw. Hoor:

een aria van Ruffini
een gigue van Merkel

Zij boet aan spraak in rond zijn onderdeel. Hoor:

de opera van Pacini
het Requiem van Krause